proletaris de tots els països uniu-vos!

treball

òrgan central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Num. 353 | Barcelona, 11 d'Octubre de 1972 | Preu: 5 ptes.

editorial

L'ENSENYAMENT, PUNT DE RUPTURA

ENGUANY el començament de curs arriba acompanyat d'un malestar i una incertesa generals. El país afronta la dura realitat després de dos anys de promeses, de cants de sirena entorn de la Llei d'Educació, la qual té un mèrit innegable: el d'haver precipitat de manera oberta la crisi latent a tots els nivells de l'ensenyament.

Aquest mèrit singular, però, no és atribuïble al règim franquista, que buscava amb la promulgació de la llei l'efecte precisament contrari. La llei, efectivament, fou concebuda i promulgada no sols com un factor de superació dels anteriors esquemes educatius medievalitzants (en un marc invariablement classista), sinó també amb una intenció propagandística evident. El règim, pressionat d'una banda per la necessitat de mà d'obra de més alta qualificació i pel seu coqueteig amb el Mercat Comú, es topava igualment amb una deterioració cada vegada més intensa del clima en els diversos sectors de l'ensenyança, particularment a la universitat. Aplicant el lema segons el qual "la millor defensa és l'atac", prenia la iniciativa llençant la Llei.

PERÒ prendre la iniciativa no basta: cal que aquesta respongui a les necessitats reals i que sigui coherent amb els mitjans previstos. El primer problema amb què topa la llei és el de la seva financiació. Es significatiu que el projecte de Llei presentat per Villar Palasí contingués unes "Disposicions addicionals" sobre financiació que no foren aprovades a les Corts i que no figuren al text definitiu de la Llei. La reforma suposa, doncs, uns recursos econòmics que el règim no està disposat a dedicar-hi; i no perquè siguin desorbitants, doncs queden proporcionalment per sota dels que hi dediquen altres països, sinó perquè la nostra oligarquia està acostumada a sacrificar el país als seus interessos egoïstes.

Sense mitjans materials, les promeses de la llei esdevenen pura demagògia. El propi Villar confessava, en el seu discurs del 14 de febrer, que a tot Espanya hi ha un milió i mig de nens sense escolaritzar o mal escolaritzats. Aquestes xifres són baixes, si les comparem amb les que ha donat recentment ACCION SINDICALISTA, revista de la CNS: únicament a Catalunya hi ha un dèficit de més de 400.000 places escolars i preescolars !

Darrera aquestes xifres, prou espectaculars, s'endevina l'estat concret de les escoles, que la premsa legal il·lustra amb nombrosos reportatges: aules sobrecarregades, sense llum natural, sense patis ni jardins, sovint en males condicions higièniques (com humitat i mala ventilació), sense les mínimes condicions materials i pedagògiques.

I al costat de tot això, els preus han pujat molt més que el promig dels altres articles; alguns centres privats han tancat les seves portes i molts projectes d'escoles estatals esperen encara que arribi la seva hora als calaixos dels ajuntaments i altres organismes públics.

LES masses ja s'han posat en marxa pels problemes educatius: manifestació, el mes d'agost, dels veïns de Can Vidalet (Esplugues) per presentar a l'alcalde 3.000 signatures reclamant escoles; a Martorell una mestra nacional es nega a admetre més de 40 nens a les seves classes i orienta els pares a protestar a l'ajuntament; a Mollet, es reuneix una assemblea de pares per protestar contra la falta de mobiliari en unes escoles nacionals pendents de construcció des de feia quatre anys; a Sta. Coloma de Gramanet, s'han recollit signatures reclamant a l'alcalde la construcció immediata de tots els grups

escolars concedits pel Ministeri per anar cap a l'escolarització total i gratuïta, amb no més de 40 alumnes per aula; etc.

LA llei, que no va ser discutida pels professionals de l'ensenyament, -els més autoritzats per a fer-ho - no ha aportat cap millora en la situació laboral i professional dels ensenyants, i en certa manera aquest any llurs condicions de treball s'han agreujat amb els nombrosos acomiadaments (deguts a la negativa de "certificats de bona conducta" i a arbitrarietats de directors de centre) i l'augment de l'atur.

A la Universitat, el reforçament de la selectivitat apareix com el símbol

(segueix a la pàg. 2)

En aquest número...

★ *El Mercat Comú reitera el seu NO a Franco* (veure pàg. 2)
★ **VIGO: pa, treball i llibertat** (veure pàg. 3)
★ REFLEXIONS ENTORN ALS CONSELLS DE GUERRA (veure pàg. 6)
★ *VIETNAM: Una política revolucionària exemplar* (veure pàg. 8)
★ NOTICIARI de les lluites obreres i populars (veure pàgs. 4,5)

Editorial

(ve de la pàg 1º)

que resumeix l'orientació malthusiana i classista del règim, i és motiu de forta inquietud entre els estudiants universitaris i també entre els de batxillerat, que veuen perillar el seu accés als estudis superiors. La lluita contra la selectivitat, que va assolir el seu punt més alt l'any passat amb la lluita dels estudiants de Medicina de Madrid, posa també en primer pla la incapacitat del règim de l'oligarquia per satisfer les necessitats de tot el poble en l'ordre sanitari, que es pot fer extensiva a les qüestions educatives, d'investigació,de producció, etc.

TANTES contradiccions desemboquen necessàriament en el conflicte del règim amb els estudiants, els ensenyants i els pares d'alumnes. En el número 351 de TREBALL denunciàvem l'arsenal repressiu del qual el règim s'ha dotat. Els decrets universitaris han provocat ja la dimissió en massa de les autoritats acadèmiques de Madrid i altres universitats:ha calgut recórrer al fanàtic Muños Alonso com a rector de la Complutense. A Barcelona,l'inici de curs és ajornat sine die. I als Instituts es multipliquen les expulsions.

El règim, en definitiva, es treu la careta. La llei, que representava en part una maniobra integradora i liberalitsant, ha fracassat rotundament des d'aquest punt de vista també.

LA resposta contra la repressió a l'ensenyament ja ha començat. 80 professors d'institut de Tenerife, 6 directors d'institut i alguns càrrecs corporatius de la província de València, el Congrés de la Formació a Barcelona, han protestat contra els Certificats de Bona Conducta; rectors i degans de Madrid han dimitit per no fer-se còmplices de la nova política de caça de bruixes.I el més important: la Junta de Govern de la Universitat de València ha amenaçat de dimitir en bloc si no són admesos 8 professors injustament expulsats, i els Col.legis de Llicenciats de tot Espanya s'han pronunciat contra els Certificats de Bona Conducta i la repressió.

Un aire de tempesta bufa sobre les escoles i universitats. Des dels barris, des de les escoles i centres educatius es prepara una doble batalla contra la repressió i contra la política educativa del règim.

El front de l'ensenyament aparèix amb tota claretat com un punt de ruptura política i social decisiu:

1 CAL POSAR-HI UNA ATENCIÓ PRIORITARIA.

EL MERCAT COMÚ REITERA EL SEU «NO» A FRANCO

El ministre d'Afers exteriors segueix viatjant pel món en un intent -no sempre inútil- de reduir la repulsa que el règim polític espanyol troba a l'exterior, especialment a Europa, a causa del seu origen i del seu caràcter feixistes.

Recentment el sr. López Bravo va acompanyar el príncep Juan Carlos en un viatge de quatre dies a la República Federal Alemanya, a la qual Espanya comprarà enguany per un valor de 1.200 milions de dòlars, xifra que explica la invitació alemanya.

El periòdic francès LE MONDE encapçala la primera informació sobre aquest viatge amb el títol següent: "Madrid busca el suport de Bonn en les seves relacions amb el CEE". Aquesta interpretació dels fins de la missió franquista coincideix amb el contingut del discurs pronunciat per Juan Carlos en la recepció que li van oferir els alemanys, en el qual va subratllar la vocació "europeísta" d'Espanya.

Però, a partir de la resposta del ministre alemany de relacions exteriors s'ha d'entendre que la missió ha resultat un fracàs complet. Segons la versió de l' enviat espacial de TELE/EXPRES, el Sr. Scheel va manifestar que "Espanya ingressaria al Mercat Comú quan les seves estructures polítiques siguin similars a les de la CEE", la qual cosa equival a un NO rotud a les pretensions franquistes.

La posició del Govern alemany adquireix la seva veritable dimensió si hom té present que mentre era celebrada la recepció, milers de joves recorrien els carrers de Bonn als crits de"A BAIX EL FEIXISME ESPANYOL!" i que, al mateix moment, es produien a diverses ciutats alemanyes d'altres actes en els quals desenes de milers de treballadors espanyols i d'alemanys amics de la nostra causa expressaven la seva repulsa envers el Govern del general Franco. Les agències de premsa estrangeres han dit que López Bravo va transmetre al seu col.lega alemany la preocupació del Govern espanyol per la influència creixent del comunisme entre els treballadors a Alemanya.

Per desgràcia per a López Bravo, les carbasses a les pretensions europeístes del franquisme es repeteixen també darrerament a d'altres països del M.C. El 22-9-72 el primer ministre de Dinamarca, en ser preguntat sobre la referència a Espanya feta el dia abans pel president francès Pompidou, va contestar: "Dinamarca diu clarament i immediatament "no" a una adhesió d' Espanya" (al M.C.) "Si cal, Dinamarca usarà el dret de veto". Aquesta posició ha estat ratificada pel nou primer ministre de Dinamarca.

Fa uns dies el president de la Comissió Europea, Sicco Mansholt, reitorava la seva coneguda oposició a l'entrada de l'Espanya franquista a la CEE, al mateix temps que un altre membre d' aquesta comissió, l' italià Spinelli, afegia: "El caràcter no democràtic del règim espanyol constitueix en si mateix un obstacle objectiu insalvable a l'establiment de tot lligam orgànic entre Espanya i la Comunitat".

De la seva banda, el dirigent socialista anglès Harold Wilson manifestava -enmig de grans aplaudiments- en el recent Congrés del seu Partit: "Un futur govern laborista no desitjaria tenir tractes amb un Mercat Comú europeu que accaptés Espanya com membre o, fins i tot, com associat" (LA VANGUARDIA, 5-10-72).

Les gestions de López Bravo no semblen donar, doncs, grans resultats, almenys en relació amb un possible ingrés d'Espanya al Mercat Comú, pel qual el règim de dictadura franquista representa l'obstacle principal.

Però aquest obstacle pot ser escombrat si els partidaris de l'ingrés d'Espanya al M.C. uneixen els seus esforços amb els d'aquells que, per d' altres raons, considerem que la liquidació de la dictadura i l'establiment d' un règim de llibertats és avui la tasca més urgent dels pobles d'Espanya. L' elaboració d'una alternativa democràtica, el Pacte per la Llibertat que proposem els comunistes, són el camí per a aconseguir aquests objectius.

VIGO PA, TREBALL i LLIBERTAT

AIXI és com les COMISSIONS OBRERES de Vigo encapçalen el seu document d'anàlisi de la important batalla obrera lliurada durant aquestes setmanes i la seva crida a desenrotllar la lluita de la classe obrera gallega, a impulsar més àmpliament la SOLIDARITAT de tota la classe obrera, de tots els pobles d'Espanya, juntament amb la solidaritat internacional. SOLIDARITAT amb una lluita en la qual,com afirmen amb tota la raó les CC.OO., "hem tingut enlaire durant 15 dies la bandera de la VAGA GENERAL !".

ELS fets indiquen que, tal com ho afirmen les CC.OO., LA LLUITA DE VIGO NO S'HA ACABAT.

NO S'HA ACABAT a Vigo mateix, on els treballadors han tornat al treball no vençuts, sinó com a lluitadors al final d'una gran batalla que prepara noves accions. Aquestes accions ja es produeixen. Els dies 26, 27 i següents s'han efectuat ASSEMBLEES, a les empreses i a les portes juntament amb els acomiadats, TREBALL LENT, ATURS, a CITROEN, VULCANO, CELSA, ÁLVAREZ i a d'altres empreses. En aquests moments els treballadors de VIGO organitzen la denúncia pública de la repressió. Els objectius immediats són la lluita contra els acomiadaments i expedients a treballadors i càrrecs sindicals, la llibertat dels detinguts. Les xifres són eloqüents: 125 càrrecs sindicals i 250 treballadors,sense càrrec,acomiadats; uns 20 segueixen detinguts, i entre ells figuren els coneguts dirigents obrers ANGEL ESTÉVEZ, JAIME GONZÁLEZ, RAMÓN VÁZQUEZ.

NO S'HA ACABAT en la mesura que, la gran batalla obrera de VIGO ha suposat el punt de partida de les accions obreres d'aquesta tardor que ja es prefiguren ara mateix.

NO S'HA ACABAT perquè la repressió brutal que s'ha abatut sobre la classe obrera de Vigo fa que la PRIMERA LÍNIA del combat obrer de tot Espanya CONTINUI A VIGO ! Amb les sancions, els acomiadaments, les detencions, amb la caça del dirigent obrer, el franquisme indica clarament que vol colpejar a Vigo tota la classe obrera d'Espanya, que pretén d'ofegar amb la repressió la perspectiva de VAGA GENERAL que els treballadors de Vigo han dut a terme a escala local,portant-la així més a prop de la comprensió de les grans masses. Per aquesta raó,la resposta solidària de tota Espanya és una necessitat de primer ordre per a TOT EL MOVIMENT OBRER ESPANYOL, per a totes les forces democràtiques i revolucionàries del país. I la resposta de Vigo mostra que avui és novament possible PERTOT ARREU, juntament amb les masses,d'aixecar-se contra la repressió.

SOLIDARITAT directa contra les mesures repressives. SOLIDARITAT expressada en tota mena d'accions, amb recollides de diners, enviament de missatges de solidaritat i suport. I SOLIDARITAT a través del desenrotllament de la lluita començada a VIGO, tot assumint les seves reivindicacions (44 hores efectives, READMISSIÓ dels acomiadats, DRET DE VAGA,...) que han adquirit una dimensió nova amb la VAGA GENERAL de VIGO.

LES sancions, acomiadaments, detencions, s'han abatut de manera particular sobre els càrrecs sindicals. Aquest fet és, d'una banda,expressió de la importància que han jugat en aquesta lluita la utilització audaç de les possibilitats legals, el paper fonamental dels càrrecs sindicals, enllaços i jurats, sorgits de les darreres eleccions, els quals han estat en tot moment al capdavant de la lluita dels treballadors, han mantingut el diàleg amb els empresaris i jerarques tot organitzant a la vegada assemblees obertes a les empreses i al Sindicat, han utilitzat la premsa legal com un mitjà d'informació de l'opinió espanyola i internacional i, per això mateix, com a mitjà de promoció de la solidaritat proletària, i han fet possible, en definitiva, que la classe obrera de Vigo hagi fet aquest gran salt en el seu nivell de consciència i d'organització (de masses, tant la una com l'altra) que l'ha situada al capdavant del proletariat espanyol avui. A partir de la comprensió del paper jugat pels càrrecs sindicals en la lluita, serà possible de comprendre la NECESSITAT d'una denuncia àmplia, oberta i pública de la repressió que és exercida contra ells. El fet que siguin càrrecs sindicals permet un plantejament molt més ampli de la solidaritat, que cal fer extensiva a tots els represaliats. Els primers acords públics de solidaritat amb els càrrecs sindicals de VIGO per part de la junta social del sindicat d'informàtica de Barcelona (ANSAPI), i del jurat de MOTOR IBÉRICA, faciliten l'arrencada d'aquest plantejament. Faciliten les accions i, de manera immediata, la recollida de diners.

LA reivindicació dels drets dels treballadors ha estat potenciada, com hem dit, per la lluita heroica de la classe obrera de VIGO.La reducció de la jornada de treball (les 44 o les 40 hores, segons els sectors) és una de les més sentides en aquests moments. I així com la lluita per augments salarials va molt lligada a la lluita contra la carestia de la vida, cal lligar l'exigència de reducció de la jornada de treball amb el combat contra els augments en els ritmes de treball.

ELS DRETS SINDICALS dels treballadors, les garanties reals dels càrrecs sindicals, de tots els dirigents i representants obrers, així com el dret de vaga i el sindicat de classe, unitari i independent, són també reivindicacions posades al primer pla per la lluita de VIGO. Els significatius articles de "PUEBLO" on és reconegut que la CNS va estar totalment desbordada per la lluita,la defensa del DRET DE VAGA pel propi bisbe de Tuy-Vigo, Delicado Baeza, la seva acceptació com "inevitable" per feixistes com Noel Zapico (vicepresident del "Consejo Nacional de Trabajadores") que ara, quan no poden negar-lo purament, pretenen de "regular-lo", són símptomes clars de qui és avui el qui es troba acorralat: el règim de lladres i assassins, el franquisme !

ARA, en recollir tots aquests elements de lluita i fondre'ls amb cadascuna de les reivindicacions obreres, que cal plantejar a través de les exigències més sentides en cada moment, cal que l' avantguarda sàpiga fer-ho en la perspectiva de la VAGA GENERAL POLITICA, tot sabent detectar l'element conjuntural favorable que tota lluita suposa per tal d' estendre immediatament l'acció a d'altres indrets. Per la realització de la VAGA GENERAL hem d'aconseguir, com ho van aconseguir a VIGO, que cap lluita important, que cap "Citroën", no estigui sola al combat. Hem d' empènyer la nostra lluita sota el lema: " ¡QUE VIGO NO ES QUEDI SOLA!" "¡QUE CAP ALTRE VIGO NO ES QUEDI SOL!".

Les lluites iniciades en aquests moments a Catalunya, amb la SEAT novament en marxa (assemblees, aturs parcials, marxes de 2.000 i 3.000 treballadors a l'interior d'alguns tallers), amb les assemblees a HISPANO OLIVETTI i a MOTOR IBÉRICA, els aturs d'EMERSON, CISPALSA, els de Sabadell, mostren que som en un moment favorable, que permet grans avenços si l'avantguarda de masses treballa adequadament, si els comunistes sabem dirigir l'acció com cal.

NOTICIARI

Sabadell

PROVOCACIONS POLICIACQUES SEGUIDES DE DETENCIONS

★ Segons el DIARIO DE SABADELL han estat detingudes 16 persones acusades de pertànyer a la Joventut Comunista, cinc de les quals són també acusades de l'assalt contra el Santuari de Nª Sra. de la Salut que va tenir lloc el 24 de setembre.

Les detencions es van produir la matinada del 30; foren dirigides per Vicente Juan Creix en base a una llista confeccionada per l'alcalde del barri del Poble Nou i confident de la policia. Circula la notícia que l'assalt fou obra d'alguns falangistes, en connivència amb la policia, com a provocació destinada a justificar les detencions. Entre els detinguts figura el destacat lluitador obrer del tèxtil, Bravo, i el president de la Junta de Veïns del Poble Nou, alliberat poc després.

★ COMES, S.A.- Uns 200 treballadors d'aquesta empresa van fer un atur el matí (de 9 a 13) el dia 3 en relació amb uns canvis al sistema de primes i altres reclamacions. Han sol.licitat declaració de conflicte col.lectiu.

Barcelona

S.E.A.T.

★ HA COMENÇAT L'ACCIÓ OBERTA DE MASSES

El divendres 29 de setembre hi hagué una assemblea al taller 1; el dissabte algun petit atur. El dilluns, una marxa d'uns mil obrers a l'interior del taller 1,un quart d'hora d'atur a la secció 120. El dimarts, marxes al taller 7 d'uns 3.000 treballadors del torn del matí, que es van repetir el dimecres; aquell dia la secció 120 del taller 1 va parar 3/4 d'hora. El dijous, marxa d'uns 1.500. Tots aquests moviments es fan per reclamar que el jurat informi de les deliberacions del conveni. L'empresa no gosa celebrar les deliberacions ni a l'empresa ni a la CNS; ho fan a la filial, amb policia a la porta. Els encarregats han recollit 300 signatures per reivindicacions pròpies.

BON PASTOR

★ Manifestació de dones i nens el dia 27 reclamant semàfors o guàrdia urbana a la cruïlla de la carretera, davant l'església, on s'han produït darrerament dos accidents. Una delegació havia visitat el conseller del districte(Sauqué), sense resultats. Malgrat la presència de la Policia Armada, els manifestants no van marxar fins l'arribada de la guardia urbana, produïnt un embotellament considerable.

El dia 28 hi hagué una altra manifestació prop del pont de Sta. Coloma, i topades amb la policia; hi participaren obrers de les fàbriques de la zona. Han aconseguit la victòria també: un semàfor ha estat instal.lat al lloc de la manifestació.

SOLIDARITAT AMB VIGO

★ La Junta Social del Sindicat dels tècnics d'informàtica (ANSAPI) i els càrrecs sindicals de MOTOR IBÉRICA han enviat documents de solidaritat amb els enllaços i jurats represaliats de Vigo. Circula un document per recollir signatures.

★ Manifestació el dia 30, a Barcelona, Ronda St. Antoni, d'unes 500 persones.

LLUITA DE MASSES A LA VERNEDA

★ Els fets són prou coneguts; la premsa se n'ha fet eco d'una part: ocupació del carrer per les dones de la Verneda, amb piquets i manifestacions; interrupció del tràfic al carrer Guipúscoa durant hores en diverses ocasions; topades amb la policia; alliberament de cinc dones detingudes a la comissaria del Poble Nou gràcies a una manifestació de 2.000 dones. I quan en Porcioles feia el 23 de setembre el seu discurs de la Mercè, centenars de dones el van interrompre cridant "¡LLADRE!" i "BARRAQUES NO!", van desplegar una pancarta davant els periodistes i la TV de nombrosos països.

La lluita ha estat, doncs, important, molt important. I això no obstant, als seus inicis hi apareixien elements confusos de racisme, car alguna gent pretenia que l'enemic eren els gitanos que viuen al barri i no les autoritats franquistes, culpables de les condicions infrahumanes en què són obligats a viure no sols els gitanos, sinó la totalitat dels habitants del barri de barraques de "La Perona".

En el transcurs de la pròpia mobilització l'orientació es va concretar i rectificar paulatinament,fins a centrar-se en la lluita contra el barraquisme, l'exigència de vivendes dignes per a tothom, la denúncia de la complicitat de l'alcalde Porcioles, amb els escàndols, les estafes i els negocis bruts també a la Verneda.

En aquesta reorientació el comitè del nostre Partit de la zona hi va jugar un paper important. El comitè de Poble Nou-Sant Martí, que no estava directament implicat en la lluita, es va esforçar per cercar relacions, vies concretes per arribar a les masses en lluita; aquest esforç es traduí inicialment en l'edició d'un full ben distribuït per la zona, que va penetrar ràpidament en els plantejaments de les masses.

La lluita no s'ha acabat; enllaça amb les manifestacions i recollides de signatures d'aquests últims dies al BON PASTOR, CAN CLOS, CASES BARATES, CARMEL, LA PAZ, MARESME, FLORIDA, LESSEPS. És una lluita que subratlla novament les grans possibilitats de mobilització de les masses entorn de TOTS els problemes i, albora, la importància d'imprimir una orientació política correcta a les lluites.

R E N F E

Per defensar les seves reivindicacions salarials i socials, i davant el silenci de la Direcció,els maquinistes de les estacions Terminal i de Vilanova de Barcelona van decidir passar a l'acció aplicant el reglament estricte els dies 29, 30 i 31 de juliol. Així van provocar retards en tots els trens de rodalies. Passats més de dos mesos, el Director General ha iniciat represàlies. Ha decidit de passar el treballador Corcuera a la situació de jubilat a 45 anys ("o jubilació anticipada o acomiadament automàtic"). Cinc altres maquinistes han estat suspesos de sou durant diversos dies i més de cent han estat amonestats mitjançant expedient. L'element indesitjable García Ribes ha jugat en tot això un paper destacat.

Panoràmica del barri de barraques de "La Perona"

Santa Coloma

Una enèrgica denúncia

La revista local "GRAMA" ha publicat en el número de juliol-agost, un comentari sobre l'estudi realitzat per l'equip de tècnics "ESTUDIO DE URBANISMO, SOCIOLOGIA Y ARQUITECTURA", de Madrid, entorn a la manca de serveis i obres urbanes a Santa Coloma de Gramanet.

No es possible retenir en aquest breu comentari la gran quantitat de problemes que aborda l'esmentat estudi. Farem referència però, als elements esencials de la situació que té plantejada la població de Santa Coloma que avui s'apropa ja als 150.000 habitants.

En aquesta ciutat solament l'Ambulatori-Hospital, amb 40 llits, està a disposició plena de la població car, si bé existeixen un sanatori per a malalts tuberculosos i una clínica mental, aquests són utilitzats a nivell comarcal i "provincial", respectivament. El Pla de Regionalització Hospitalària de Catalunya (1967) indica que una població de 100/200.000 habitants necessita un Hospital de 300 a 500 llits. El dèficit és, doncs, realment enorme

Quant a l'ensenyament el dèficit és de: 1.670 places de nens de 40 dies a 2 anys (guarderies); 2.553 de parvularis; 6.648 d'Ensenyança General Bàsica; 2.612 de Batxillerat Superior; 1.660 d'Ensenyança General Bàsica per absorbir les places provisionals. És a dir, un total deficitari de 14.983 places.

Per uns pisos petits i mal construits, les famílies treballadores han de satisfer quantitats de 500 a 600.000 pessetes; la ciutat té un dèficit de més de 400.000 m^2 de zones verdes; més del 50 % dels carrers no són pavimentats i solament la meitat d'ells tenen clavegueres; la il.luminació brilla per la seva absència: a la ciutat manquen 3.277 llums; sense un servei de neteja eficaç; hi manquen 52 cabines telefòniques, 9 centres culturals, 9 biblioteques, manquen bústies de correus, un servei de transport suficient; a la ciutat hi ha una seixantena de solars sense tapiar, plens d'escombraries i amb quantitats considerables de rates.

UN PROGRAMA LOCAL D'ACCIÓ DEMOCRÀTICA

L'estudi que comentem és una denúncia molt documentada de la situació de la població de Santa Coloma, que posa, a més, les autoritats municipals en contradicció amb les lleis franquistes, i que ha obligat l'alcalde, sr. Porta, a fer-hi al.lusió, amb una actitud defensiva, en el curs de una roda de premsa el dia 6 d'octubre. Es, a la vegada, una denúncia de les autoritats locals i del règim per la seva incúria i per l'abandó dels interessos més vitals del poble com són el dret a la salut i a l'educació, el dret al repòs i a una vida digna, en una ciutat on les activitats de les jerarquies municipals són orientades, essencialment, a fer créixer els fabulosos beneficis dels especuladors, amb els quals participen destacadament, en detriment de les masses, del poble treballador i de les famílies modestes.

Una de les característiques importants és el seu caràcter constructiu, car no solament assenyala els problemes principals que cal resoldre sinó que cerca i troba solucions a cada un d'ells, proposa mesures concretes i valora el cost de cada una de les solucions presentades.

Aquest estudi és una seriosa aportació a les solucions democràtiques que les forces antifranquistes han de proposar al poble, és una guia valuosa per a l'acció democràtica de la població de Santa Coloma contra les autoritats locals i la dictadura.

CORRESPONSAL

REFLEXIONS ENTORN ALS CONSELLS DE GUERRA

Amb una diferència de quatre dies s'han celebrat a Barcelona, a les darreries de setembre, dos consells de guerra. En un han estat condemnats a 30 i 20 anys de presó, després d'una petició fiscal de 205 i 180 anys, Ramon Llorca i Carles Garcia, acusats de ser del F.A.C. i d'actes terroristes. En el segon, sota l'acusació de pertànyer al PCE (I) i d'agressió a la policia, s'ha condemnat Josep Mª Palomas a 18 anys, Miquel Jiménez i Ramon Caballero a 16 anys, a 15 Tomàs González i a 3 anys Jordi Enric Curto. Les peticions del fiscal anaven fins a 34 anys.

Tot el succeït al voltant dels consells de guerra mostra que si és cert que existeix un enduriment en la repressió, producte d'una necessitat vital per al règim, que no té cap altre recurs per tractar d'evitar la seva fi, també ho és que el règim no es ja capaç de realitzar totalment els seus propòsits. La necessitat d'estendre el temor per paralitzar la lluita democràtica, que es vol materialitzar en actes que tinguin impacte suficient per exercir aquesta funció paralitzadora, s'expressa en el fet d'utilitzar el màxim recurs terrorista, els consells de guerra, amb peticions fiscals extraordinàriament fortes. Però això no lliga amb la forma cautelosa, temorenca, clandestina, de dur-ho a la pràctica: evitar la publicitat, fixar les dates amb la mínima anticipació possible, evitar l'assistència de públic.

D'una banda el règim necessita fer quelcom d'espectacular. D'altra banda les conseqüencies d'aquesta espectacularitat l'esveren. Té els

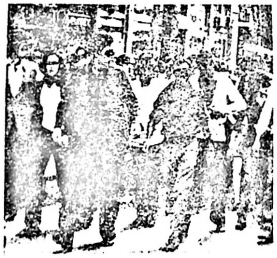

instruments repressius, però no els pot utilitzar tant com voldria.

Aquesta situació exigeix, i facilita alhora, combatre sense treva la repressió. Com un deure envers les seves víctimes directes i com una part fonamental de la lluita per imposar el canvi democràtic.

Les accions de protesta contra els consells de guerra, de les quals parlàvem ja en el número anterior; l'esforç de sensibilització i mobilització fet, malgrat les dificultats degudes a la cautela dels feixistes, han impedit que aquestes anessin tan lluny com pretenien. Han contribuït a aconseguir la reducció de les penes a l'hora de dictar sentència, reducció especialment notable en el cas de Llorca i Garcia.

Però les accions fetes, diverses i valuoses, són encara minoritaries i és del tot imprescindible que la lluita surti del marc reduït de l'avantguarda per prendre l'amplitud que es necessita per vèncer la repressió.

Per tal d'aconseguir això cal recolzar essencialment en les formes més obertes i públiques de denúncia, de mobilització, de protesta, de solidaritat. Es fonamental la tasca d'explicació a tot arreu i a tothom. En les coses que s'han fet aquests dies hi ha experiències que ja van en aquest camí. Els mitings en llocs públics, les gestions directes prop de personalitats i autoritats, el contacte amb els militars per explicar-los quin és el seu deure, les visites a les jerarquies de l'església, a les quals cal fer veure que ja és hora que trenquin el seu silenci còmplice, les recaptes de solidaritat econòmica o la recollida de signatures fetes a plena llum, ho hem de convertir en una cosa de tots i de cada dia. La lluita contra la repressió no pot ésser clandestina. Hem de buscar continuament noves formes perquè es vegi i es senti. Hem d'obrir nous camins.

(seguir a la pàg. 7)

(ve de la pàg. 6)

a la participació de tothom en aquest combat.

Existeixen infinitat de possibilitats encara poc o gens utilitzades. Vegi's, com a exemple, el ressò que té el recurs presentat pels advocats barcelonins Montserrat Avilés i Albert Fina contra el seu processament. No és un simple document jurídic. Es una denúncia dels mètodes il·lícits del règim, un document contra la repressió. El recolzament públic que aquests advocats han rebut i estan rebent de la Junta del Col·legi d'Advocats de Barcelona, d'advocats d'altres indrets de Catalunya i d'Espanya i de diversos sectors del poble, mostren com no és difícil, amb iniciativa i coratge, ampliar el front antirepressiu.

No volem acabar aquestes ratlles sense encomiar la valenta i digna defensa que varen fer els advocats de Llorca i Garcia, en la qual varen posar en relleu la improcedència de la jurisdicció militar, el munt d'irregularitats del procés i la seva arbitrarietat, i varen fer una denúncia de les tortures policíaques, que els acusats explicaren amb tot detall... I també volem destacar la significativa actitud del tribunal militar que no va impedir en cap moment les preguntes dels defensors ni les respostes dels acusats, malgrat que unes i altres tenien un fort contingut de denúncia dels mètodes franquistes i de la manca de llibertats. Actitud que demostra que si bé encara el règim aconsegueix fer actuar l'exèrcit en la repressió, ja no és sempre de la manera que voldria. La màquina ja no rutlla com abans.

VILA REYES A CASA...

El cap visible de l'escàndol MATESA, "el capità d'indústria exemplar Don Juan Vila Reyes" ha estat deixat en llibertat -en presó atenuada- "per raons de malaltia". El silenci amenaçador de Vila Reyes, protegint els Villar Palasí, López Bravo i Cia, ha estat recompensat.

Però a les presons d'Espanya s'hi troben, malalts (i de vegades arribant fins a la mort), centenars de demòcrates l'únic delicte dels quals és el de voler la llibertat per al poble. Són Horacio Fernández Inguanzo (amb arteriosclerosi coronària i angina de pit), Francisco Xavier Izko, Marcelino Camacho i molts d'altres, als quals no els és concedida la presó atenuada. Narciso Julián, greument malalt durant molts anys, ha complert dues condemnes de 20 anys sense que li fos concedida ni la presó atenuada ni la llibertat condicional que, segons les pròpies lleis franquistes, li corresponia.

HORACIO F. INGUANZO

NARCISO JULIAN

!EXIGIM PER A CAMACHO, INGUANZO, IZKO I ELS ALTRES PRESOS POLÍTICS MALALTS LA presó atenuada DE LA QUAL GAUDEIX VILA REYES !

IZKO

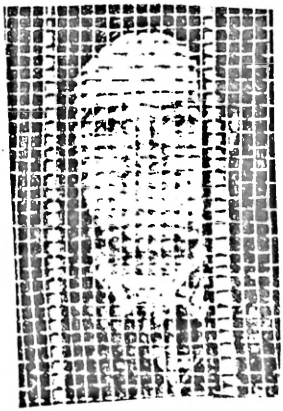

VIETNAM

UNA POLITICA REVOLUCIONARIA EXEMPLAR

L'onze de setembre el Govern Revolucionari Provisional de Vietnam del Sud va publicar una extensa DECLARACIÓ ENTORN DE LA GUERRA D'AGRESSIÓ AL VIETNAM I DE LA RESTAURACIÓ DE LA PAU.

Sobre la base del pla de set punts presentat el Juliol de 1971, la Declaració planteja com exigència ineludible per al restabliment de la pau "que els americans posin terme a la guerra d'agressió, tant al Nord com al Sud", que "abandonin completament la política de 'vietnamització'", que "retirin depressa i totalment les seves tropes i consellers", que "desmantelin llurs bases" i "deixin de donar suport a Van Thieu".

La Declaració detalla, a més a més, qüestions essencials per a l'acord polític de pau al Sud. Una solució al problema intern de Vietnam del Sud -indica- ha de partir del fet que hi ha dues administracions, dos exèrcits i altres forces polítiques. CAL QUE AQUESTES FORCES EN PRESÈNCIA REALITZIN LA CONCÒRDIA NACIONAL. Amb aquest fi, les parts, unides sobre la base de la igualtat, el mutu respecte i la no eliminació recíproca, han de GARANTIR LES LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES AL POBLE. Per tal d'assolir-ho -diu la Declaració- cal formar al Sud un Govern Provisional de concòrdia nacional que comprengui els tres sectors esmentats i que prendrà entre les seves mans els assumptes públics en el període de transició i organitzarà les eleccions generals, autènticament lliures i democràtiques. Als representants del FNL i del Govern de Saigon, nomenats per cadascuna de les parts, s'hi afegiran personalitats no pertanyents a cap d'elles que serien designades per via de consultes.

Aquesta proposta, que és acompanyada per una constant acció ofensiva en els fronts militar i diplomàtic, ha trobat una acollida molt favorable entre no pocs polítics de l'administració i l'exèrcit saigonesos, i entre les personalitats independents de Vietnam del Sud que són a l'exili.

Van Thieu ha dit, el 29 de setembre, referint-se a la Declaració del GRP: "Els comunistes volen dominar el Sud amb les dues condicions que plantegen: retirada de les forces americanes i govern de coalició. La retirada dels Estats Units els permetria de vèncer militarment i un govern de coalició els donaria la possibilitat de prendre el poder". Ningú no podria explicar millor que Van Thieu el caràcter del seu poder com a titella dels imperialistes ianquis, sense cap influència al si del poble vietnamès.

Els comunistes catalans, tots els amics del Vietnam heroic, hem de popularitzar pertot arreu les propostes del GRP i d'aconseguir per ells el suport del nostre poble.

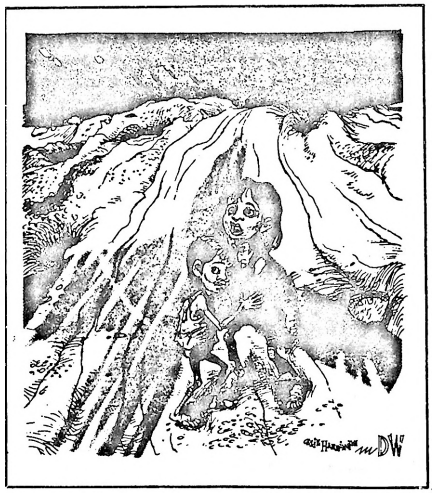

UN HOSPITAL PER AL VIETNAM

Les víctimes dels salvatges bombardeigs ianquis a la República Democràtica de Vietnam, particularment entre la població civil, es compten per milers, i els danys materials són enormes. Han estat afectats el 70 % de l'energia elèctrica, el 20 % dels dipòsits de carburants, el 10% del parc de camions; milers d'edificis han estat destruïts entre ells escoles, hospitals, fàbriques, etc. Els sistemes de dics han estat també atacats i han sofert serios perjudicis. ★

¡NO ES POSSIBLE ACOSTUMAR-SE A AQUESTS CRIMS MONSTRUOSOS DELS IMPERIALISTES NORDAMERICANS, DEL PRESIDENT NIXON !

Cal intensificar a cada fàbrica, taller i oficina, als centres d'estudi, a les barriades, pertot arreu, la solidaritat amb Vietnam. La campanya llençada per la Comissió Catalana de la Pau amb el lema UN HOSPITAL PER AL VIETNAM, ha de rebre un suport massiu. ORGANITZEM a tots els llocs de treball, d'estudi, de reunió, de residència l'ajut obert i decidit al Vietnam.

Cada revolucionari, cada demòcrata, cada persona ferida pels sofriments del poble vietnamès ha de preguntar-se cada dia:

¿QUE HE FET AVUI A FAVOR DEL VIETNAM, QUE LLUITA, SOFREIX I ES DESSAGNA PER MI, PER TOTA LA HUMANITAT ?